

Biblioteka
ŽESTINA

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
David Lagercrantz
“Hon som måste dö”

Hon som måste dö © David Lagercrantz & Moggliden AB,
first published by Norstedts, Sweden, in 2019.
Published by agreement with Norstedts Agency.

Copyright © 2019 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-707-0

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštamovati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2019.

David Lagerkranc

ONA MORA UMRETI

ŠESTI DEO SERIJALA
MILENIJUM

Sa švedskog preveo

Nikola Perišić

Čarobna
knjiga

PROLOG

Tog leta se u četvrti pojavio novi prosjak. Niko nije znao kako se zove, niti je ikog bilo briga, iako ga je jedan mladi par u prolazu svakog jutra nazivao ludim kepecom, što je bilo barem donekle nepravedno. On nije bio patuljast u medicinskom smislu. Bio je visok sto pedeset četiri centimetra i skladno građen. Ali zaista je bio duševni bolesnik, i ponekad je skakao na noge i hvatao ljude za ruke i odeću, pričajući nepovezano.

Inače je obično sedeo na komadu kartona na Trgu Marijatorjet, kraj same fontane i statue Tora, a tada se pak događalo da izaziva poštovanje. Uzdignute glave i pravih leđa, izgledao je kao neki poglavica koji je video i bolje dane, i to je zapravo bio njegov poslednji društveni kapital i razlog za to što su mu ljudi i dalje dobacivali kovanice ili novčanice. Činilo im se da u njemu naslućuju nekadašnjju, sada propalu veličinu, i pritom nisu grešili. Postojalo je i doba kada su mu se ljudi klanjali.

Ali sada mu je već odavno sve to bilo uskraćeno, a utisak sigurno nije popravljala crna mrlja na njegovom obrazu. Ta mrlja je izgledala kao komadić same smrti. Jedino što je odudaralo od toga bila je jakna. Plava i skupa parka marke *marmot*. Ali nije mu ona davala privid normalnosti. Ne samo zbog prljavštine i ostataka hrane na njoj. Delovala je arktički, a u Stokholmu je bilo leto. Nesnosna vrućina je pritiskala grad, i dok su se čoveku graške znoja slivale niz lice, ljudi su uznemireno posmatrali jaknu, kao da im je još toplije već pri samom pogledu na nju. Ali on je nikada nije skidao.

Bio je izgubljen za svet i nije se činilo verovatnim da bi ikome mogao predstavljati pretnju. Ali početkom avgusta u njegovim očima

mogao se uočiti nešto usredsređeniji izraz, a po podne jedanaestog nažvrljao je neku zbrkanu priču na listu formata A4 sa linijama koji će kasnije tokom večeri zalepiti kao zidne novine na autobuskom stajalištu kod Južne stanice.

Priča je predstavljala halucinatoran opis jedne užasne oluje. Pa ipak, mlada lekarka-stažista Elsa Sandberj je, čekajući autobus broj 4, uspela da dešifruje delove uvoda i primetila da se u njemu pominje jedan član vlade. Inače se uglavnom usredsredila na utvrđivanje dijagnoze. Njena pretpostavka je bila paranoidna šizofrenija.

Ali sve je zaboravila već deset minuta kasnije, kada je ušla u autobus, i u njoj je ostalo samo još osećanje nelagode. Bila je to neka vrsta Kasandrinog prokletstva. Čoveku niko nije verovao zbog toga što je istina koju je formulisao bila toliko obavijena ludilom da se jedva nazirala. Pa ipak, poruka je morala nekako izaći na videlo, jer je već sledećeg jutra neki tip u beloј košulji iskoračio iz plavog „audija“ i pocepao zidne novine.

U noći uoči subote 15. avgusta, prosjak se uputio prema Trgu Nora bantorjet da bi kupio alkohol na crno. Tada je sreo još jednog pijanca, nekadašnjeg industrijskog radnika Hejkija Jervinena iz oblasti Esterboten u Finskoј.

„Zdravo, brate. Je l' ti prigustilo?“, upitao je Jervinen.

Nije dobio odgovor, barem ne u prvi mah. Zatim je usledila dugačka haranga, koju je Hejki shvatio kao čisto hvalisanje i lagarije, pa mu je odbrusio: „Lupetaš“, i zaista nepotrebno – što je i sam priznao – dodao da mu čovek izgleda kao „neki tamo čing-čong Kinja“.

„*Me Khamba-chen, I hate China*“, zarežao je prosjak u odgovor.

Zatim je zavladala prava ludnica. Svojom šakom bez prstiju tresnuo je Hejkija, i mada sve to nije baš delovalo uvežbano ili pravilno izvedeno, u njegovoj nasilnosti je bilo nekakvog neočekivanog autoriteta. Hejki je krvario iz usta i užasno psovao na finskom dok se teturavo udaljavao odatle prema stanici metroa T-centralen.

Prosjak je sledeći put viđen u svojoj staroj četvrti, potpuno pijan i mamuran. Iz usta mu je tekla pljuvačka, držao se za grlo i mrmljao:

Very tired. Must find a dharamsala, and an Ihawa, very good Ihawa. Do you know?

Nije sačekao odgovor, već je prešao preko Ulice Ringvegen poput mesečara, pa odmah zatim tresnuo polulitarsku flašu alkohola bez etikete o zemlju i nestao među drvećem i žbunjem parka Tantolunden. Potom više niko nije znao šta se tačno dogodilo, samo da je ujutru padala blaga kiša i duvao severni vetar. U osam sati je vetar oslabio i razvedrilo se, a čovek je klečao, oslonjen na jednu brezu.

Nešto dalje niz ulicu pripremala se Ponoćna trka. U okolini je vladala atmosfera narodnog veselja. Prosjak je bio mrtav, okružen svom tom novonastalom radošću u vazduhu, i nikog nije bilo briga za to što je proveo život ispunjen neverovatnim nedaćama i herojskim delima, a još manje za to što je u svom životu voleo samo jednu ženu, a i ona je umrla u užasnoj samoći.